

Dmytro Savchenko v pořadu "Kdo je s Miroshnychenko?"

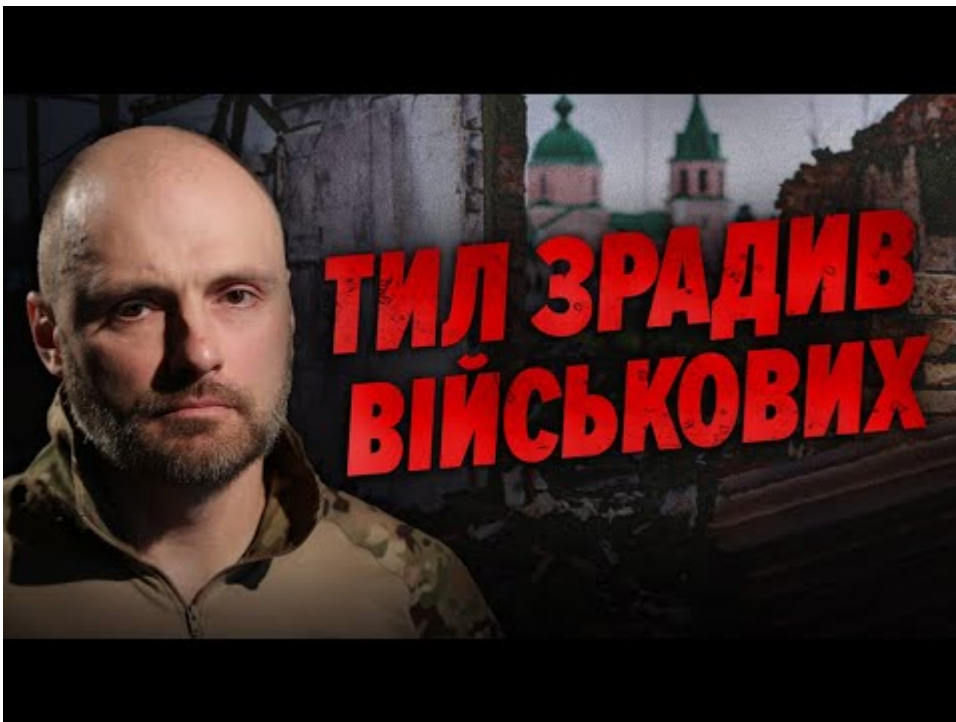
[censor.net/en/resonance/3484154/government_has_been_instilling_sense_of_security_in_people_for_2_years_and_now_they_cannot_explain_to](https://www.censor.net/en/resonance/3484154/government_has_been_instilling_sense_of_security_in_people_for_2_years_and_now_they_cannot_explain_to)

Vláda už 2 roky vzbuzuje v lidech pocit bezpečí a teď jim nedokáže vysvětlit, proč musí lézt do zákopu - důstojník 1. SAB Dmytro Savchenko

Články Censor.NET válka na Ukrajině

Autor: Anna Miroshnychenko, "Kdo je s Miroshnychenko?"

Dmytro Savčenko, důstojník 1. samostatného útočného praporu pojmenovaného po hrdinovi Ukrajiny Dmytro Kotsiubaylo „Da Vinci“ z 67. samostatné mechanizované brigády, řekl Anně Miroshnychenko o tom, co je špatného na mobilizaci na Ukrajině, opakované ofenzivě na Charkov a Kyjev. Ruská armáda, délka války a rétorika úřadů v exkluzivním rozhovoru. V pořadu "Kdo je s Miroshnychenko?" mluvili o spravedlnosti a chybách, vyhlídkách a podpoře západních zemí.

Watch Video At: <https://youtu.be/hmYQZcVV6a0>

NA MOBILIZACE

- Dmytro, zkopíroval jsem zprávu, kterou jsi mi napsal před naším rozhovorem. Ptal jsem se tě, co chceš lidem říct. A vy jste řekl: "Chci lidem říct nepříjemnou pravdu". Přišel jsi s nějakou „nepříjemnou pravdou“, co to je za pravdu a proč je to nepříjemné?

- V životě se často stává, že pravda je opravdu nepříjemná a v našem případě, pokud mluvíme o válce, je to pravda jedovatě nepříjemná. Některé okolnosti a události související s válkou nebudou v souladu s kolektivními očekáváními Ukrajinců. Mám na mysli skutečnost, že válka skončila. Válka se bude stupňovat, bude se jen zvětšovat, pokud jde o její růst, a to je můj pocit a moje vize celkové situace a je to dáno především tím, že Rusko dosáhlo optimální úrovně organizace společnosti, monolitnosti společnosti a je připravena provádět mobilizační aktivity jak v samotném Rusku, tak v Tádžikistánu a Nepálu. My, ukrajinská strana, zatím nemáme sílu a energii na provádění mobilizačních aktivit v rámci Ukrajiny. Na rozdíl od Ukrajinců mají Moskvané sílu a organizační schopnosti na to, aby takové mobilizační aktivity prováděli nejen ve své zemi, ale i v zemích třetího světa. Válka tedy podle mého názoru v blízké budoucnosti neskončí a už nyní vidím určité náznaky, že se bude protahovat, a přesto se přikláním k názoru, že válka bude ještě velmi dlouho pokračovat.

V globálním smyslu věřím, že nepřítel nepustí Ukrajinu, dokud ji neodřízne od druhého moře, Černého moře. Úspěch Ukrajiny v Černém moři je nyní zdrojem obav pro Moskviče a Ukrajina donutila Rusko poměrně konotativním způsobem přiznat, že Rusko nekontroluje vody Černého moře a že stát bez flotily může neutralizovat flotily jiného státu a účinnost Černomořské flotily zůstává sporná.

O DRUHÉ OFFENZE

- Nedávno se začaly objevovat zprávy v zahraničních médiích a prezident poté potvrdil, že Rusové zahájí druhou, ještě větší ofenzívu. Mluvil o konci jara a já řeknu, že někteří lidé těmito informacím na 100% nevěří, myslí si, že to prezident řekl proto, aby se naše západní partneři vzrušili, aby nám dal zbraně a vše, co požadujeme. . Myslíte si, že Putin a jeho armáda jsou skutečně připraveni na další ofenzívu, a pokud ano, kde by mohla být?

- Nenesu odpovědnost za určení načasování této opakované ofenzivy, ale Rusko se rozhodně připravuje na pokračování války a dává si za cíl, myslím, nebýt tak jednoduché, jako dosáhnout administrativních hranic Doněcké oblasti, Nemluví o Luhanské oblasti,

ta již Luhanskou oblast zcela obsadila. Myslím si, že se nebudou omezovat na Doněckou oblast a už nyní vidíme určité známky toho, že ruská společnost se připravuje na pokračování nepřátelství a nemají problémy s motivací, nemají problémy s lidskými zdroji, nemají problémy s povzbuzením chtějí Ukrajině vzít mnohem větší území, než jsou Doněcká a Luhanská oblast.

O KHARKIVU

- Jak vidíte osud Charkovské oblasti? V poslední době se o Charkově objevilo mnoho zpráv, že Putin potřebuje Charkov. V telegramových kanálech jsou ruské zprávy o obyvatelích Charkova opouštějící město, kolem města je nějaká hysterie.

- K dnešnímu dni Rusko ještě není připraveno obsadit Charkov, podniknout útočnou akci. Zde můžeme použít jen určitá data a určité digitální ukazatele z druhé světové války – bitva o Charkov také probíhala ve dvou etapách, a pokud se nepletu, během Charkovské operace zahynulo asi 400 000 vojáků sovětské armády, pokud bych nemýlím se. Zhruba stejný počet jich dnes Rusové potřebují, aby se zmocnili Charkova, protože neopustili praktiky masových útoků, nebojují s technikou, ale s lidmi, drtivá většina z nich, jako ve dvacátém století. A nemyslím si, že jsou teď na ten obrat připraveni, ale jejich cílem je proměnit Charkov v město neobyvatelné, bude to prostě zóna totálního teroru, která by měla žít v permanentním strachu, která by měla žít v permanentní ruiny, výpadky proudu a normalizovaný život by měly být neslučitelné se jménem města Charkov, to je cíl, který sledují a v podstatě se jim to daří, protože Charkov už lze rozebrat blok po bloku pomocí různých palebných sil, počínaje GABy a využitím letectví, které jim umožňuje dosáhnout vzdálenosti 90 kilometrů, konče některými raketovými systémy S-300, kterých jim také hodně zbylo. Takže, upřímně řečeno, nevidím, že by teď byli připraveni na pozemní operaci, ale čtvrt po čtvrtletí budou rozebírat a paralelně se připravovat právě na tuto pozemní operaci, protože na rozdíl od ukrajinské společnosti nejsou unavení válkou. . Po ulici chodí lidé, kteří jsou unaveni válkou, v Kyjevě a Lvově jsou lidé velmi unaveni válkou, lidé v Mukačevu a Kaluši jsou velmi unaveni válkou, ale na rozdíl od unavených obyvatel Užhorodu a Kyjeva Rusové ne se považují za unavené válkou. Naopak, optimisticky řečeno, jsou připraveni zmobilizovat veškeré úsilí své společnosti, aby zvýšili tlak bojů a tlačili na otázku Ukrajiny.

O KYJEVĚ

- Jak snadné podle vás bude pro Rusy provést svou pozemní operaci, pokud se ve skutečnosti připravuje? Na to se ptám – když se například v telegramu objeví zpráva, že Putin se nevzdává cíle dobytí Kyjeva a podobně. Všichni si pamatují začátek války v plném rozsahu, jak začali pochodovat na Ukrajinu, dostali se do Kyjeva, a lidé si okamžitě dávají paralely v domnění, že tentokrát se historie může opakovat a že Rusové mohou vstoupit na Ukrajinu stejně rychle jako oni. Bude v současné realitě s přítomností obranných struktur pro ruské vojáky snadné se pohybovat v jejich pozemní operaci na Ukrajině?

- Pokud jde o bitvu o Kyjev, v žádném případě nechci urážet nebo snižovat zásluhy našeho vojenského vedení ve fázi, kdy byl Kyjev v únoru 2022 bráněn, ale svou intuici, a tu nijak neabsolutizuji, ale svou Intelektuální intuice mi stále říká, že k žádné plnohodnotné bitvě o Kyjev nedošlo, byl to diverzní manévr, zatímco jsme všichni bojovali s Moskvany v Irpinu a Buchu, Moskvané opustili Krym, úspěšně dobyli Cherson a hlavně oni převzal jadernou elektrárnu v Enerhodaru, a to Ukrajině velmi ztížilo pokračování nepřátelských akcí. Proto se mi zdá, že celý tento příběh o Kyjevě byl diverzní manévr, Moskvané to s Kyjevem nebrali vážně, měli meta-minimum a meta-maximum. Minimálním cílem bylo vytvořit diverzní manévr, ale maximálním cílem, no, možná si uvědomili, že kdyby se jim podařilo ovládnout Kyjev násilím, lidé v Kyjevě by na to nebyli připraveni.

Využili zkušenosti z roku 2022, které využili v Kazachstánu, kdy došlo k revolučním událostem a „maskovaní ozbrojenci v neoznačených uniformách“ přiletěli na letounech CSTO (Organizace smlouvy o kolektivní bezpečnosti) a se společným kontingentem protest prostě potlačili. Moskvané měli zkušenost z úspěšné operace, kterou provedli silou, nečekaně a s maximálním efektem ve svůj prospěch. Proto si stanovili dvojí cíl: meta-minimum a meta-maximum. Maximálním cílem bylo dobýt Kyjev, ale jasně pochopili, že by ho nedobyli takovými silami, kdyby se zapojili do nepřátelských akcí. Ano, počítali s efektem nečekanosti, efektem překvapení, efektem zmatku kyjevských úřadů a efektem zmatku centrální vlády obecně, a my si toto období historie velmi dobře pamatujeme, kdy mnoho orgánů a mnoho oddělení, včetně orgánů činných v trestním řízení, zůstalo v Kyjevě prázdných, to znamená, že zaměstnanci těchto struktur prostě v panice utekli a bylo to. A jako vždy ve městě zůstali jen slušní občané, možná tam zůstala část bezpečnostních složek, vím, že se armáda snažila alespoň zabránit scénáři obsazení Kyjeva, ale ve skutečnosti má teze je, že Moskvané ještě Kyjev neovládli, to máme definitivně před sebou, pokud se ještě nerozloučili s myšlenkou, že si Kyjev nárokují jako součást svého historického dědictví, tak máme to nejzajímavější před sebou, takže není čas unavit se válkou.

- A co bychom měli dělat v této situaci, pokud existuje hrozba, pokud mají sílu silou, o které mluvíte, co bychom měli udělat letos na jaře, letos v létě se zdroji, s počtem obránců, kteří jsou na frontu, aby zastavila tuto invazi, pokud k ní dojde?

- Také se mi zdá, že Kyjev nelze dobýt za tři dny a že náš nepřítel právě tento cíl nesleduje. O válce přemýšlím v této poměrně široké perspektivě. Nevylučuji možnost a pravděpodobnost dalšího vývoje, že může dojít k určitému zmrazení nepřátelství, ale jsem rozhodně přesvědčen, že bude druhá, třetí, čtvrtá série, dokud nedosáhnou svých geostrategických cílů, jednoho z která má odříznout Ukrajinu od Černého moře a poté Charkov, Kyjev. ... těžko předvídat konkrétně logiku Kremlu, možná si dají za cíl obsadit pouze levý břeh Ukrajiny, možná budou mít nějaké jiné scénáře.

- Co je teď může zastavit v jejich touhách? Co teď Rusy zastaví?

- Domnívám se, že jsme již tři roky ve válce a jako společnost jsme dospěli k závěru, že pouze síla může zastavit Rusy. Nebudu v této věci rozporovat názor státu a společnosti, věřím, že pouze síla může zastavit Rusy, brutálně symetrická protioopatření k okupačním opatřením mohou zastavit Rusy.

Logika Západu také začíná být více či méně výrazná a začínáme ji vidět již ve 3D. Jedna věc je produkovat deklarativní prohlášení, nějaké poznámky podpory nebo poznámky protestu a druhá věc je nést přímou a bezprostřední odpovědnost za takovou rétoriku. Myslím, že žijeme ve velmi zajímavé době, kdy dochází k přeformátování center vlivu. Západní svět nyní čelí realitě, ve které musí uznat, že není vůdcem globálních procesů a že dnes již západní svět nemá zdroje a schopnosti, aby si udržel své prvenství na nejvyšších pozicích. To je důsledek politiky dekolonizace a tak dále, komplexní důsledek, který se vytvořil v důsledku řady důvodů. Jeden z nich, pojmenoval jsem ho. Ale v tak zajímavých časech musíme žít a sdílet všechny výzvy, kterým naše země v souvislosti s tak velkými, globálními výzvami čelí.

O rétorice A VÍTĚZSTVÍ

- Pokud bude návrh zákona o mobilizaci konečně přijat, mnoho lidí vkládá velké naděje, že se po něm něco změní. Jak hodnotíte problém mobilizace, kterému v současnosti čelíme, a co se může změnit, pokud bude tento dokument přijat?

- Jde o to, že stát zatím nedokázal zorganizovat žádné mobilizační akce. Jak? Dochází takřikajíc ke skryté, zákeřné mobilizaci. Zase nechci zabíhat do všech těchto detailů, protože ty details jsou tak trapné, že se o nich prostě stydím mluvit. Stydím se mluvit o tom, co například vidím na vlastní oči – jak v záložních brigádách a záložních praporech, poté, co vojáci absolvují základní vojenský výcvik a přijdou zástupci válečných organismů a jsou jako zákazníci, jsou přivezeni autobusem, v lese nebo na poli, mobilizováni, to už jsou bojovníci, bojovníci záložních brigád. Mohu vám říci, že mnoho lidí tam přichází s nějakými složkami pod paží, se seznamem nemocí a jsou částečně fit. Není z koho vybírat. A každý den jsou přiváženi stejní lidé, vidíte toho nemocného o berlích, viděli jste ho tady předevedčirem, byl přiveden jako váš, řekněme, potenciální voják, kterého musíte naverbovat, ale tito lidé jsou , řekněme, ne v nejlepší fyzické kondici, ne v nejlepší fyzické kondici, všichni jsou to lidé 50+, s obrovskou zkušeností s pitím alkoholu na venkově, tedy s těmito zlomenými nosy v podobě hokejky , s černými opilými tvářemi, to všechno vypadá ze strany pěkně na prd. A vidíte v Kyjevě svalovce, kteří nosí těsné kožené bundy, s honosnými vousy a všechno je v pořádku. To znamená, že taková je naše realita a problém je v tom, že vláda se v tomto příběhu mobilizace v podstatě zatáhla do kouta. Zde je vše velmi jednoduché: otázka mobilizace je pro Ukrajinu kritická, pokud stát uzná, že není schopen provádět mobilizační aktivity, znamená to kapitulaci Ukrajiny a Moskvané se velmi dlouho snaží najít bolestný, nejproblematictější bod v ukrajinské společnosti, po jehož ose mohou zasít neshody a dokázat neúčinnost státního správního stroje Ukrajiny. A oni to udělali, uvědomili si, že jde o mobilizaci. A naše vláda, ta se zamalovala do kouta, protože po dvou letech vštěpování pocitu bezpečí v lidech zbavila lidi pocitu existenčního ohrožení a teď chce tyto lidi, kteří žijí bezpečný život v uvolněném režimu, tady v Kyjevě se můžete procházet a dívat se na výrazy ve tvářích lidí, to jsou všechno spokojení lidé, v jejich životech se od začátku totální války nic moc nezměnilo. Válka se jich žádným způsobem, tvarem ani formou nedotkla, a tak žijí bezpečným, bezstarostným životem. Jak takovému člověku vysvětlit, že musí lézt v zákopu a zemřít v zákopu? Je to obtížný úkol. Buď nezemřít, nebo bojovat s nepřítelem, vystavit se katastrofálnímu riziku je velmi obtížný úkol, je to nereálné a lidé se tomu budou bránit a říkat: "Proč bych měl jít? Ať tam jdou děti poslanců nebo někdo jiný. Je to tedy začarovaný kruh. Rusko je na rozdíl od Ukrajiny fakticky připraveno mobilizovat jak ve své zemi, tak v Tádžikistánu a Nepálu. Není tajemstvím, že Tádžikové a Nepálci proti nám bojují na frontě, jsou stále připraveni provádět mobilizační aktivity v několika zemích třetího světa, ale doma to nedokážeme.

- Protože pak by to byla diktatura, a to se nám nelíbí, to nechceme. Pak si musíte vybrat - buď žít na venkově, nebo...

- Situace není nejlepší a je naprosto jasné, že pomalu vidíme, že všichni ti lidé, kteří byli velmi znepokojeni vítěznou rétorikou, kteří byli hlavními hlásnými troubami vítězné rétoriky, jsou nyní pomalu odstraněni. Jeden se odstraňuje, druhý... Někdo se stal velvyslancem v západoevropské zemi, někdo se stal velvyslancem v Moldavské republice a někde je odvoláván do druhých nebo třetích rolí. To naznačuje, že stát se připravuje na přeformátování své rétoriky. Ti, co říkali, že určitě vyhrájeme, jsou teď v sekci krvácení z nosu, aby z toho nedělali velkou hlavu běžným Ukrajincům. A průměrný Ukrajinec má

krátkou paměť, lidé jsou emotivní, takže dokud vidí konkrétní obličej, tak si ho s něčím spojí, a když ho nevidí, rychle zapomene. Snaží se tyto lidi rozehnat, aby jednoduše změnili tvář ukrajinské státní rétoriky, a to je vše. Nyní se objeví nové tváře, které nám řeknou, že, víte, ano, skutečně, Rusko se ukázalo jako velmi silný protivník, největší pevnina na světě, a podpora našich partnerů nebyla tak jasná a slibné, jak jsme očekávali.

O VÍTĚZSTVÍ

- Takové hlavy, komu můžete věřit?

- Víte co, nedáváme si žádné ambiciózní cíle, jen bojujeme za hranice roku 2022, i tak. Mohl by to být scénář? Může nastat takový scénář. To znamená, že ve skutečnosti mluvíme o jedné z možností vývoje možných událostí. Proto je bohužel tato otázka pro Ukrajinu s ohledem na mobilizaci zásadní a akutní. To je otázka, kterou lze přirovnat k vejci s jehlou života Chahlyk Immortal. A teď Moskvané našli toto vejce, uvědomili si, v čem je problém, a já nevím, jak se vláda dostane z této slepé uličky. Chce vláda bojovat rukama mobilizovaných až do posledního dne této války? Pokud bude válka trvat 10 let? Jak to může být? Existuje praxe válčících zemí západního bloku, zemí NATO, kde se jednoznačně počítá se zkušenými složkami bojových operací a např. v armádě Spojených států amerických jsou indikátory, že se člověk účastní bojových operací šest měsíce, a proto je po tomto období vyčerpaný, demotivovaný a unavený. Clausewitz psal o únavě jako jevu ve svých principech válčení. Jen by mě zajímalo, jestli se naši vůdci neobtěžovali znovu si přečíst některá z těchto písanek vojenské teorie, že? Clausewitz je chlapík, který píše o všech prvcích války, a v této knize má samostatný odstavec a samostatnou kapitolu, která se zabývá únavou. A říká, že neschopnost vládnoucích orgánů zorganizovat národní rezervu přibližuje tuto zemi a tuto společnost k porážce, a to je vše. Rezervu nemáme, nevím, vyřešila se nějak otázka rezervy? Myslím, že je to v limbu. Mnoho vojenských jednotek, které jsou záložními, záložními brigádami, nelze z hlediska bojeschopnosti s bojovými brigádami srovnávat. Jak to mohu říci nesoudným způsobem? Mohla by to být mýdlová bublina.

- Vzpomínám si, jak mi jeden voják nedávno řekl, že se mi zdá, že ne každý v naší zemi chce vítězství - možná je to tak?

- Ne, každý v naší zemi chce vítězství, ale rukama někoho jiného, protože Ukrajinci jsou tak zajímaví lidé, jsou připraveni mávat vlajkami, říkat, že ano, jsme pro vítězství, zpívat písně, Škofko, Kaluš, všichni jsme šťastní vidět, jak hoří váš tank, ale nechtějí platit za všechnu tu rétoriku, platit konkrétním empirickým ekvivalentem - to je prolitý pot, bezesné noci, prolitá krev, puchýře, nelidská únava. To znamená, že chtějí vítězství, ale rukama někoho jiného, aby se jich to příliš nedotklo.

O obraně

- Byla tam fráze z telegramového kanálu, myslím, že to byla vaše, kde jste řekl, že nepotřebujeme ATACMS nebo F-16, potřebujeme betonové nákladáky a bagry.

- Z médií už víme, že úřady konečně věnovaly pozornost tomuto problému, a to chybějící obranné linii. A v době, kdy jsem to psal, mi opravdu trčelo, že na stavbách v Kyjevě je beton, staví se, ale nikde ve směru Kupiansk nebo u Chasiva nevidím žádné domíchávače betonu. Yar, kde plánují vybudovat obrannou linii. Víme o nepřátelské obranné linii – existuje skvělá aplikace DeepState, můžeme se tam jít podívat. Tyto dva roky jen tak nepromarnili, celou dobu stavěli.

- Proč jsme začali stavět až teď?

- To je otázka na stát, na vojenské a politické vedení naší země. Z nějakého důvodu jsem si také myslel, že naše vedení mělo být v této věci prozíravější a promyšlenější, protože, opravdu, když dokážeme zachránit životy obyčejných vojáků betonovými a podzemními stavbami, proč bychom vyměňovali životy vojáci na beton? Je lepší postavit něco z betonu, aby tam armáda držela nějakou obranu a tak dále. To znamená, že mě také překvapuje, proč například naše vojenské a politické vedení nevzalo v úvahu dramatickou zkušenost z protiofenzívy, protože jasně chápalo, jakou linii obrany nepřítel vybudoval, vidělo, jak efektivně funguje. Proč jsme se rychle nepostarali o naši obrannou linii? Proč jsme také neudělali řadu obranných opatření, nevím, dračí zuby, nějaké protitankové

příkopky vykopané na tisíce kilometrů, minová pole, minové překážky, dopravní zábrany různého druhu, opevněné okrsky zalité betonem a pohřbeni v zemi, kde byla všechna tato opatření na naší straně? co jsme dělali? Co jsme v té době dělali? Řekli jsme si o vítězství, nebo jsme si řekli, že zítra bude protiofenzíva a my budeme pochodovat a vítězně defilovat na Rudém náměstí? Dobří lidé, to je nějak nesprávné. Byla to jen holá rétorika.

- Není to skutečnost tehdy a není to skutečnost ani nyní, pokud se to všechno staví, nevíme, jak se to staví, jak je to poctivé?

- Nevíme.

- Staví se a kdo by nevydělal na výběrovém řízení, že?

- Do této roviny problémů se ani nenořím, rozumím... V této oblasti jsme neudělali vůbec nic. Teď jsme tam opravdu začali něco budovat. Nevím, proč to tak je. Ve skutečnosti máme každou příležitost válku racionalizovat, ale neracionalizujeme ji, a když na bojišti jedna ze stran neracionalizuje boj, nebere v úvahu zkušenosti, tato strana má šanci najít sebe sama řekněme na mrtvém bodě. Tato strana má šanci tuto konfrontaci jednoduše prohrát, stáhnout se z této konfrontace porážkou, takže je potřeba aktivovat proces racionalizace bojových operací. Naši odpůrci to dělají systematicky. Viděli, že frontová linie je velmi dlouhá a že nemají dost sil a prostředků, aby udrželi tak velký úsek demarkační linie, tak ji trochu zkrátily a vlastně nebojovali za Charkovskou oblast v takovém vynucený režim, to znamená, že tam nebyl takový zuřivý odpor a zuřivý duch, jaký ukázaly například během tažení Bakhmut, během dobytí a obsazení Soledaru, tažení Avdiivka. Ano, vzdorovali, ale nedá se to nazvat nějakým démonizovaným odporem, jaký jsme viděli u Bakhmutu nebo během bitvy u Bachmutu, takže tady je to stejné. Moskvané válku racionalizují, ale my se v tomto směru nějak neumíme zorganizovat, takže se v tomto ohledu odřezáváme od šancí na vítězství.

O SPRAVEDLNOSTI

- Kde teď bereš sílu střízlivě přemýšlet, odbourávat, brát situaci adekvátně a přitom stále bojovat a žít nějaký život?

- Ale ve skutečnosti tak často nekomunikuji,, na takové otázky neodpovídám často z jednoho prostého důvodu: abych byl upřímný, všechnen můj čas zabírá práce a jednotka potřebuje vývoj, jednotka potřebuje být doveden na úroveň maximální bojeschopnosti a pracovat ve prospěch státu, pokud v této společnosti kromě nás nebude pracovat nikdo jiný, tak musíme pracovat my. Je samozřejmě škoda, že se k nám stát a společnost chovaly velmi nepříjemně, řekl bych, že ve struktuře jejich postoje k nám je prvek podlosti, ale jsme silní lidé a samozřejmě nejdeme abych, mluvím o sobě a o svých kolezích z nejbližšího okolí, nechystáme se organizovat žádné nepokoje ani stávky, ale až bude po všem, myslím, že budu mít chuť připomenout společnosti a připomenout státu, jak podlé jednali vůči nám. Protože všichni tito lidé, kteří jedí v restauracích v Kyjevě a Mukačevu, všichni lidé, kteří se nestarají o válku, jsou zástupci domácí fronty,

kteří nás nechali na pokoji s problémem celostátního rozměru, jen hodili tento batoh problémů z jejich hrb na náš hrb a je jasné, že po válce nastanou velmi těžké časy, protože se vrátí unavení, naštvaní lidé se silným smyslem pro spravedlnost a budou chtít této společnosti ukázat, říct - co jste vy, hoši udělat nám tak ošklivým způsobem? Chci říct, abych byl upřímný, dokonce se bojím uvažovat tímto směrem, protože přežít válku je jen polovina bitvy, důležité je přežít poválečná léta, která budou velmi zajímavá a velmi bouřlivá. To je bohužel ještě před námi, takže bych byl rád, aby na nás stát nezapomněl a přál bych si, aby si nás i společnost pamatovala a pak se to stane, jak to dopadne. Náš čas vyjádřit svůj názor je stále před námi.

Ani nevím, co dodat, chci tady udělat tečku. Opravdu chci, přátelé, abyste reagovali na Dmytrova slova, napsali do komentářů, co si o jeho tezích myslíte a poděkovali našemu obhájci za jeho práci. Děkuji.

Anna Miroshnichenko, "Kdo je s Miroshnichenko?"